

και Νεοτούρκους άκουσα τὰ δόντζε των νὰ τρίζουν...
και μὲ φρικτὸς ἀποκλεισμοῦ, και σὰς νὰ φοβερίζουν.

Και τότε μούλθαν εἰς τὸν νοῦ τὰ πρῶτα τὰ φιλήματα,
τὰ πρῶτα τὰ γκαλιόματα,
φωναίς, κρυφομιλήματα,
κι ἔλευθερίας βλατά.

Και τότε μούλθαν εἰς τὸν νοῦ μεγάλη πανηγύριμα
και Πόλις ἔκδρομαίς
μὲ δόξαις, μὲ τιμαίς,
και προσφωνήσαις Παποῦχ ἀπὸ τὰ παραθύριμα.

Μαζὶ μ' αὐτὰ θυμήθηκα και χρόνους παρασιμένους,
ποῦ μὲ τὸ στόμα χόσκα
φωναίξαιτε σὺν παλαδοὶ σὲ φίλους ξεχασμένους:
Ρουμάνια τραγιόσκα.

Ἄλλὰ και μαῦρων χαβιριζῶν θυμήθηκα βαρέλζα
και μ' ἔπιασαν τὰ γέλοζα.

Τραμμένο εἶχ' ἡ μοῖρα σας, Ρουμιοὶ κατακαθμένοι,
νὰ ζήτε πικραμένοι.

Κάθε φιλή σας φλόγερὸ
κι ἀγάπη σας τρελλή
πῶς γίνεται μὲ τὸν καιρὸ
φαρμάκι και χολή;

Ἐπίτος και Χανοῦμσας ἀφορταίς σὺν μπουγάτοσ
στέκουν μὲ δικαιοῦματα σὺν πλάτ τοῦ Πασοῦ...
οἱ δὲ Μαγιάροι ἔφρασε τοὺς Νεοτούρκους φάτοσ
και μὲ τὸ δίκρι τοῦ τρικου τοῦ ἔπιασαν τὰ μισά.
Ὅμως δὲν παίζε κι' ὁ Κιμηλί, και σὲ φοχῆς βρασμὸ
τεροῦραι τοὺς ἄδοτρικοὺς μὲ τὸν ἀποκλεισμό.

Κι' οἱ τῶν Βουλγάρων Ἠγεμόν ἔδειξε τόσο θάρρος
κι ἔβγησε τώρα Τούρος,
και πάντες ἀνευφήμησαν τὸν πρόην Ἠγεμόνα,
πλὴν ἔπειτα σὺν πάρασι τὸν τελευταῖον ἡ Σάλη,
τῆς ἀνεξαρτητοῦσ των ἡ Τσαρική Κορῶνα
κατάλαβαν πῶς ἦτανε τερσοσιρὶ μεγάλη.

Κι' οἱ Σέρβοι μὲ τὸν Δ' Ἀρσενταλ ἔχολωσαν κι' ἔκινος
και βράζει μὲς σὲ στήθι των πολεμικὸ καμίνι,
και τόσοι ζητωπολέμοι μὲσά σὲ Βελιγράδι
πόλεμος σκουζοῦν τὸ πρῶτο πόλεμος και τὸ βράδο.

Κι' οἱ Σέρβοι ἀνυπότακτος τετίνανε, τὸ ρουθιοῦνι
και τὸν Βαρῶνο Δ' Ἀρσενταλ τὸν πάει τρία κι' ἕνα...
μὲ κι' ὁ Νικίτας ἀναψε μ' ἄλο τὸ Μαυροδοῦνι
και θέλει σάναι: και καλά νὰ πάη μὲς σ' τὴ Βέρβινα.

Ἐπίρασις περιωπος κι' ἀπὸ τὴν Ἰταλιαν
κι ἔβλασαν τὴν καλλικαρπον ἐπιετήν Σικελιαν.
Σημαίνει μαῦρον ἔλεθρον μαῦρος κωδωνοκροῦσσης,
νεκρὰ κι' ἡ Καλαβρία τῆς κι' ἡ Βαλιερὶ Τρινάκρια,
κι' ὁ ποταμὸς ὁ Τίβερης μ' ἔλους τοὺς ποταμιοὺς τῆς
μὲσά σὲ τέτοιο χαλασμὸ δὲν φθάνουνε γὰ δάκρυα.

Μεγάλος ὁ θρηνος,
κι' ὁ Δίκτωρ ἔκινος
μονάχος του σκῆδι
και κόσμο ξεθάει.

Στανάξαι σὲ τοὺς στόνους,
σπαράξαι σὲ τοὺς πόνους,
κι ἀκούει, κι βλέπει,
και μὲς σὺν κλαυθιμῶνα
κατέρων τὸν σῆπει
και πάπκων Κορῶνα.

Και λάμπει και λάμπει,
και κόσμο ἀλπίζει,
και κόσμο σαλπίζει:
πῶς ἔρημοι κάμπτοι
σὺν πρῶτα θ' ἀνθίσουν, και πάλιν μὲ χρόνους
χυμοὺς θ' ἀναδώσουν κι' ἀνθίσουσι ἀφθόνους.

Ἐπὶ φέγγος τῆς τρέχουν πανῶνας, γυμνοί,
και κόσμο τὸν ἔβγα χαμένος ὀνειλ.

Τρὶς χιτρες, μεγάλες
τοῦ Στέμματος οἰκα,
και τώρα και πάλαι
σ' ἔστόλισαν νικαι.

Ἐκίτιος ἄς τρέψη
τὰ δόστιχα βρέψη,
ποῦ κλαίει τὴν μάννα των.

Κι' ἄς μείνη τὸ κλέος
πατρὸς Βασιλέως
και σῆμαρ' ἀθάνατον.

Δὲν πῶσουν μὲ λόγζα
λαβὴν συμφορῶν...
τρὶς χιτρες Σαβόγζα
και βίβα Ὁ Ρί.

Ἄγ—Βασιλῆς φθάνει
κι ἀκούει και μανθάνει.

Ἄγ—Βασιλῆς ἔρχεται κι' ἀμπελοργῶς κυτῆ
κι ἔμπρὸς των σταματῆ.

Τοὺς σμένει και τοὺς λέει μὲ χαρῆγελο σὲ χελίμα:
ἔ! τί κίνετι, κοπέλιμα;
ἔρεῦθόνυμα ἔμπελιμα
γιατί κάνουνε σταφύλιμα.

Μπᾶ, τοὺς λέει, σὲ καλὸ σας,
ἔχει στροφίε τὸ μυαλό σας.
Κι' ἂν τὰ κόψετε, ρωτῆ,
τί δὲ σπείρετε σ' αὐτᾶ;

Νὰ φυτῶσιμα κοκκιζαίς μὲς φωνάξαι: τὸ Κουβέρνο...
γιαὶ σου, Γιάννη, κοκκιζᾶ σπέρνο.

Ἄγ—Βασιλῆς ἔρχεται σ' τὴν τόπη μας λιμαῖδα,
και βλέπει μπρὸς του μαρκοῦς
βουλγιμῶνας, νησιτικοὺς,
μὲσ' ἀπὸ τὴν Λιμαῖδα.

Μὴν εἰσθε τάχατε και σὰς οἰσιμοπαθείς, ρωτῆ,
κι αὐτοὺς τοὺς κωμολοῖσθες μὲ πόνο τοὺς κυτῆ.
Μή' ἔτι Μισοῦνης εἰμῆσα, και μήτε Καλαβροῦς,
ἀλλ' εἰμῆσα κωμοπαθείς κι' ἡ παῖνα μὲς πῆξαι.

**Εκόντες πάθος στην πύλη
κι' η Βουλεξά μας πάει ντροπή.**

Μή ρωτήσ' πώς τὰ περούμα,
τὰ κεφάλια μας κτυπήμα,
κι' όλα λάμα πώς κενώμα
και σκεπτόμεθα νὰ πήμα
πρόσφυγας στούς Σικελούς
και τούς άλλους Ιταλούς.

Κόντα την άπελευθέρωσή μας...
ξυπακούω στὰ κρεσά μ'ας,
και τὰ πίνωμε μονάχα.

Μά θά ξέρης δά και ού
πώς μονάχα μ' κρασι
δέν χορταίνει τὸ στομάχι.

Μὴ πρόσωπα περιλυσία
στὸ δρόμο και στὸ στήσι
ρεμάζομα χλωμιά.

Και τρέγομα στὸν Φόλιωνα
και στὸν Βαλεωρίτη
γυροῦντας ψυμιά.

Ἄη—Βασίλη, ξεχάται και γίνεται παρότι,
και κ' αγαθήρα ποῦ κενόν
ἡμῶς του στείχουν και θρηνοῦν!

Ἄη—Βασίλη, τάρμαθς τὰ θλιβερά μαντάκια;

Τὰ κόκκαλα μ'ας ἔρπαζαν ἡμέρα μεσημέρι
κι' ἔσπαζοῦσαν τῆς λίσχας μ'ας μὲ μαύρο βουλοκέρι.
Μ'ας κ' ἤγγωσαν, μ'ας ἔσφαξαν βαθερά στὰ φυλλοκάρδη,
κι' ἔβαλαν μπρός στὰ σπήτμα μ'ας μέρα και νύκτα βάρδη.

Και σήμερα χωρίς βουλεξά
μαθόντας γένεμα και μαλλιά
ρουφούμα νερυλίδες
μὲ μωρολόγι δυνατὸ
στὸν Ρήγμα τὸν κικμαρετό,
στῆς Νιάρμας, στούς Βαλέδες.

Ἄη—Βασίλη σὺνδραμα οὐ τότους τοῦς κικμαρούς,
κίττατε σπέρμαθς τρέκκαλας οὐ σκουκαθῆν σκουρούς.
Ἰγνοῦ δέν μίνε σήμερα τῆς πρώτης τῶν εὐλαλας,
ποῦ λές πὸς ἴπαθαν οὐκίμας καθὸς τῆς Ἰταλας.

Μ'ας τῆς εἰχνοῦν στο κερφίν
κάθε κιλγοσκουκαθῆση...
μήτε πόμο δέν εἶναι
τίτομο πρώτος, ποῦ μιλιοφῆρι.

Μ'ας τῆς εἰχνοῦν μ'ας στὴν κερφίν
τῆς κικμαρῆς δίχως πόνο
γὰ νὰ κόνουν και νι.

Και τὴν καθέμα μπλόφα
γὰ τὸν ἑαυτοῦ μόνον
τὸ Κουβέρνο τὴν κραταί.

Βρόντο δὲν ἀκοὸς κανίνα,
μῆτε πέφτει κουμπούρα,
κί ἀπὸ κόκκαλα βγαλμένα
τῶν Ρωμῶν κηφηναρῆ
κλαίει κόκκαλα σπασμένα
καὶ τὴν πρώτη λαυταρῆ.

* Ἀη — Βασιλῆς ἔρχεται ὀτὴν τόση προκοπή
χωρὶς χαρτιὰ καὶ κόκκαλα καὶ πρόσω ταπὶ.
Ἄν εἰμφορὴ νὰ λέγεται πρωτοχρονηὴ καὶ πρώτη
χωρὶς πασέτα, μπακαρά, καὶ ἄλλο μπαλαμοῦν.

Ἄδονατον νὰ λέγεται Πρωτοχρονηὴ κί ἄοτὴ
ὄπταν μὲ τῆς τράπουλας δὲν φλέγασαι τὴν φλόγα,
κί ἔρχονται χωροφύλακες καὶ σοῦ τραβοῦν τ' αὐτὴ,
καὶ μὲ καὶ ὄρο μὲ κοντακχαῖς σὲ πᾶνε ὀτὴν Κατώγα.

Κανένας γενναῖος
δὲν κόβει πασέτα,
καὶ μῆτε σπαθάτος.

Κί ὁ χρόνος ὀνεός
γαλῶν ἔχραττα
τῆς μπλόφας τὸ κρότος.

* Ἀη — Βασιλῆς ἔρχεται χωρὶς τὸ πέρσο-ἄρο,
καὶ βλέπει κόμο γόρω,
ποῦ διατόριος ἔσκουζε πῶς δὲν πληθύνει φόρους
γὲ νᾶρη τρεγαδούρου,
καὶ γὰ νὰ βάζουν μερικὸι μεταξάτα καὶ στόφαις
καὶ νὰ τοῦ κύνου μπλόφαις.

* Ἀη — Βασιλῆς ἔρχεται ὀτὴν χώραν τοῦ Φαδία
καὶ μέσα σὸ Ρωμαῖκο, ποῦ γὰ χαρτιὰ ζορδεύεται,
κί ἔμπρός του μεγαλοπραγῆ ἐπρόβαλε κηδεῖα
κί πρώτητος παρταγοσποῖος εἶναι ποῦ κηδεύεται.
Καὶ τοῦ παν νομοσχέδια κηδεύονται μεγάλα,
τῆς Σάχαρης, τοῦ πνέοματος, τοῦ φουσιμοῦ, καὶ ἄλλα.

Κί ἔλατε ὀννοῦς, κί ὀκαπῆς
κυρλοῦς μεγαλοπραγῆς
κατάμαρα νόμινοῦς.

Κί ἴτο πῶλος ὀ κοπαῖς,
καὶ μ' ἔλας ἔκλαυς κί αὐτός
τοῦς κόπους τοῦς χαμένους.

Ἐνόσησαν τὰ δυστυχῆ κεραυνόβολον νόσημα
καὶ φρόνη μὴτὴν πρὸς ταυτὴν τὰ τρέχ' ἡ νεκροῦς,
κί ἀκολουθοῦν ἐπίσημα, καὶ παῖς μᾶς νεκροφῶρα
ἕνας μεγάλος ταρμποῦς καὶ μία κλαπαδῶρα.

* Ἀη — Βασιλῆς ἔρχεται λαθῶν ἐρήνης ἔπη
καὶ κᾶτι τι κινούμενον εἰς τὸν ἄρα βλέπει.
Μὲ τ' εἶναι τοῦτο ῥάτῃσι... τοῦ λέν ἀροπλάνο,
ἐφεύρεσις μοναδικὴ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

* Ἀη — Βασιλῆ κῦτταξε πῶς πᾶει ὀτὸν αὐθῆρα...
κί ἄλλα θὰ ἔθῃ καθὼς αὐτὸ μπλόζα μεγαλῆτερα,
ὄμοις ἀπ' ἔλα, ποῦ πετοῦν ἀπάνω ὀτὸν ἄρα,
τ' ἀροπλάνα τῶν Ρωμῶν νοῖζονται καλλίτερα.

Κί ἔλοι τὰ βλέπουν κί ἔρωτοῦν:
τί βάζουν μέσα καὶ πετοῦν,
Κί ἔν τούτους ἄλλο τίποτα δὲν βάζουν παρὰ μόνον
λίγαις σκαῖς προγόνου.

Μ' αὐταῖς σηκνόνονται ψηλά, μὲ τᾶστρο καυτο λουῖν,
καὶ κῆλουν εἰς τὸ ὄνειρα φανταστικὰ καλάττα,
μὲ μόλις λαίφουν ἡ σκαῖς εὐδὸς κητρακουλῶν
καὶ κατὰ γῆς σπαρῶζονται καὶ γίνονται κορμάττα.

* Ἀη — Βασιλῆς σταματᾷ,
μικροῦς μεγάλους χαιρατᾷ
μὲ χῆλα ὄρο σπολλάττα.

Φαιμῶζαι κόμο λίγαρῶ,
πλῆθ' ἔπος ἄλλοτε χορῶ
δὲν βλέπει σὸ Πιλάττα.

Καὶ λεία κῆρα βρα παῖδα, ὀτοῦ μπάλου τὸ παρκέτο,
καὶ λουρηῖμος προχορῆ,
καὶ θηλοῦκα ποῦ γορῆ,
ποῦ δὲν θὰ ἔβλουν κόκκαλα περικαλλῆ καί φέτο.

* Ἀη — Βασιλῆς ἔρχεται φτωχὸς καὶ νέτος σκέτος
καὶ τὸ Κορφήττα ῥῆτῃσι τὸν χρυσοσπαρῶντο.
Ἄν ἔπος ἔβρου σκέπεται πραγματικῶς κί ἴπῳτος
ν' ἀφήσῃ τὴν πᾶσημὴ καθὼς τὸν ἑγκινάτο.

Κί ἔκινος τοῦποιοῦκῆτομαι πολλαῖς φορῆς ὀνομα
ν' ἀφήσῃ τὴν πολιτικὴν ν' ἀφήσῃ καὶ τὸ κῆρμα.
Ἄν ὄμοις ποῦρα μοῦ σταλοῦν τοῦ Πιλάττου ζανὰ
θὰ μείνω γὰ χατῆρι τοῦ ν' ἀπλάνα τρεχανὰ.

* Ἀη — Βασιλῆς ἔρχεται, καὶ κἀλτικους παρῶδες
σπορῆ σὲ σουκαρῆδες,
καὶ τοῦς φωστῆρας εὐλογῶν τῆς γῆς τῆς φωτογόνου
χωρὶς χαρτιὰ, χωρὶς χοροῦς μὲς λείπει τοῦ χρόνου.

Καὶ παρασῆσι σκαῖλαις,
μ' ἄλλοις λόγους ἄγγαλαις.

Τοῦ Μίλτου Μαλακῶν ὀ-ἔμην τὸ Πεντημῆνα,
γκυκῶτα τραγοῦμα καὶ τῶσιν ἐπινοῦσινα.

Κάθε ἀειράν τακτικῶς εἰς τὸ γνωστὸν ὄδειον
διᾶλεις ὀμιλητῶν τεκνῶν κί ἐπιθῆσιν,
καὶ τρέχει κάθε πρόθυμος γραμμάτων ὀμοσῆσις,
καὶ σῆφαι τοῦς ὀμιλητῶς ἐπιτοχῆ πρώτης.